

Repetidor del Bartolo, a Benicàssim (Plana Alta).

La justícia prohibeix de tancar el repetidor del Bartolo

La justícia ha tornat a donar la raó a Acció Cultural del País Valencià (ACPV) en la lluita perquè els valencians puguin continuar veient TV3 i, de moment, ha retirat l'espasa de Dàmocles que penjava sobre el repetidor del Bartolo, a Benicàssim, que emet el senyal a les

comarques de Castelló. El Tribunal Contenciós Administratiu número 2 de Castelló ha denegat a la Generalitat Valenciana l'entrada al centre emissor que ACPV té al cim del Bartolo, perquè considera que l'expedient administratiu del Consell que ordena el cessament de les emissions de TV3 al País

Valencià és objecte de recurs davant el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana.

Aquesta és la segona bufetada que la justícia dóna al govern Camps. La primavera passada el Jutjat Contenciós Administratiu número 2 de València va denegar el primer intent de tancament del repetidor del Mondúver, a la Safor. Ara la Generalitat ha tornat a demanar l'accés a aquest emissor propietat d'ACPV i resta a l'espera de rebre o no el permís del jutjat. ACPV considera que aquests pronunciaments de la justícia palesen la "feblesa jurídica" i la "naturalesa política" de l'actuació de l'administració valenciana.

El futur de TV3 al País Valencià és, doncs, a les mans del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana (TSJCV). Aquest organisme judicial haurà de decidir si admet a tràmit la demanda presentada per ACPV per la via contenciosa administrativa en què s'adueixen els defectes de fons en la manera d'actuar de la Generalitat. Entre els arguments invocats per l'entitat cultural hi ha la falta de tipicitat (perquè la Generalitat acusa ACPV d'emetre una televisió, si bé tan sols en transporta el senyal), la duplicitat normativa de la infracció (el Consell instrueix la sanció aplicant una llei autonòmica i una d'estatal), la falta de competència de l'organisme sancionador, atès que l'espai radioelèctric és estatal; i de cobertura legal o la violació de la Carta Europea de les Llengües Regionals i Minoritàries.

Parlar per parlar

Manuel S. Jardí

Sobirans o ostatges?

Quan el govern de Rodríguez Zapatero va promulgar la llei de la Dependència, algú a Catalunya va posar el crit al cel, amb raó, no tan sols perquè s'envaïen competències autonòmiques, sinó perquè, amb les degudes condicions de lleialtat territorial, corresponia dotar l'autonomia dels mitjans perquè fos aquesta que distribuís els nous recursos. Això val per a la salut dental, per als ajuts a l'habitatge dels joves o per a qualsevol altra disposició que consolide drets i millore l'estat del benestar. Si les autonomies són estat, els governs centrals i autonòmics n'haurien de ser conseqüents. Altrament, a més de la càrrega electoralista, l'aplicació unilateral de qualsevol normativa des de l'aparell de l'estat podria interpretar-se com un xantatge partidista i pervertir, encara més, el sistema de captació dels vots. Aquest debat és impensable al País Valen-

cià, on la bunkerització del govern del PP podria fer pensar a qualsevol observador que es tracta d'una demarcació a punt d'assolir la independència. Res d'allò que dicte l'Espanya de Zapatero no val per al País Valencià. I això porta efectes no desitjats i més danys col·laterals. Perquè, lluny de ser més sobirans, hem assolit la condició d'ostatges. Potser a Espanya s'hi aplica la llei de la Dependència. Al País Valencià, no. Les oficines perquè els joves demanen la subvencions per a tenir casa funcionen... excepte al País Valencià, que també hi ha declarat el boicot a fi que no se'n beneficie electoralment el PSOE. La qüestió és si els valencians assumeixen la condició d'ostatges o hi ha cap solució. Què hi ha algú, si us plau?

Periodista